

Ioan Albrecht:

Povodni mož.

Ko dan zamre,
se noč vzbudi,
povodni mož se oglasi.
Pričofota,
prikobaca
se leno, topo iz vode,
prepleta bičje mu lase.

»Ho ho, ho ho,«
mrcina se roga
za vasjo,
»kdor k meni gre,
dobi zaklad,
za piškav oreh
svetel — zlat!«

»Hi hi, hi hi,«
se vila vodna
mu smeji,
»za piškav oreh daš cekin,
kdo ti bo to verjel, mrcin!«

Divjak se jezno zakadi,
po vodi deklico podi,
da jezero razpenjeno
predreti hoče breg in dno.

Vso noč potem, vso dolgo noč
besni vihar razsajajoč.
Šele ko zarja zardi,
povodni mož se umiri
in spehan v jezeru zaspi.

Le včasih hrkne iz globin,
da dal za oreh bi cekin.
Pa se mu smeje v soncu val:
»Če bi tako dajati znal,
ne bi tu spodaj v blatu spal.«